

Lucyna Szadkowska

Mionów, pow. Prudnik

Informator Archeologiczny : badania 4, 126

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

pochodzące z rozbitych kłoców wskazują, że najprawdopodobniej piecowisko zostało zniszczone przez rolników w okresie międzywojennym, kiedy to okoliczna ludność wykopywała napotkany żużel w celach handlowych. Nie bez znaczenia jest tu również silniejsze niż zwykle działanie erozji wód deszczowych.

Ze względu na charakter i strukturę żużla można wiązać badane stanowiska żużla na zboczu Łysej Góry z piecowiskami starożytnego hutnictwa świętokrzyskiego datowanymi na okres wpływów rzymskich.

MIONÓW, pow. Prudnik

Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu

Badania prowadziła dr Lucyna Szadkowska. Finansował WKZ w Opolu. Siódmy sezon badań. Osada produkcyjna z okresu wpływów rzymskich.

Stanowisko położone jest na terenie czynnej piaskowni usytuowanej między piaskownią Nr 1 (grodzisko wczesnośredniowieczne) i piaskownią Nr 2 (późnorzymska osada otwarta), w północno-zachodniej części wsi.

Podczas letniej inspekcji stanowisk na terenie Mionowa, stwierdzono poważne zagrożenie obiektów archeologicznych. W profilu nowozałożonej piaskowni widoczne były zarysy 6 jam zniszczonych już w 50—80 proc.

Ze względu na bardzo ważny dla archeologii charakter stanowiska (jedyne dymarki na tzw. Wyżynie Głubczyckiej), podjęto kilkudniowe prace zabezpieczające.

Przebadano pozostałe resztki 4 jam (dwie zostały zniszczone kompletnie), widocznych w profilu piaskownicy, które okazały się częściami mielerzy, paleniska i dymarki. Interesującym odkryciem był ślad pieca hutniczego w formie jamy podymarkowej w kształcie kolistego wgłębienia o średnicy 1,30 m otoczonego 8 cm warstwą polepy („płaszcz”). Obok pieca wystąpiły ślady po palikach o różnych średnicach.

Uzyskany materiał zabytkowy ogranicza się do dwóch zaledwie ułamków ceramiki późnorzymskiej, dużej ilości przeważnie niewielkich brył żużla oraz polepy m. in. z negatywami drewnianej konstrukcji pieca. Dymarka usytuowana była w odległości 3,5 m od odkrytego w 1969 r. śladu identycznego piecowiska. Należy przypuszczać, że podobnie jak na innych tego typu stanowiskach dymarki zakładano w wyraźnych rzędach („ciągach”).

MYŚLIBORZYCE, pow. Brzeg patrz wczesne średniowiecze

NOWA HUTA, Kościelniki-Cło

Muzeum Archeologiczne w Krakowie
Oddział w Nowej Hucie

Stanowisko 58 A